

[Christmas Møller.]

Lønsatser. Jeg vil ogsaa gerne for mit Vedkommende udtrykke det saadan, at jeg kunde have set med Sympati paa, om man i en enkelt Udtalelse, der er fremsat fra Arbejdsgiverside, havde vist mere Forstaaelse for Ytringsfriheden. Men her er ikke Tale om nogle Lønsatser eller andre Enkeltheder, her er Tale om at forlade et stort Princip, som man i sin Tid kæmpede sig frem til, 8 Timers Arbejdsdagen, og gaa over til en 7 Timers Arbejdsdag, og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har oven i Købet fortalt os, hvorledes det skal benyttes: I 1908 var det, sagde han, Typograferne, som ogsaa efter en Konflikt — hvor, saa vidt jeg husker, Ytringsfriheden blev krænket — fik en 8 Timers Arbejdsdag. Det ærede Medlem afgav derigennem det bedste Vidnesbyrd om, at Typograffaget, som altsaa gik i Spidsen med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen, nu ogsaa skal gennemføre en Nedsættelse af denne 8 Timers Arbejdsdag. Jeg takker det ærede Medlem for den Underretning, han hermed gav Offentligheden. Jeg har jo sommetider hentydet til det gamle Venskab, jeg havde med det ærede Medlem — jeg kan forstaa, han heller ikke helt har glemt mig!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Kristensen: Det er temmelig haabløst at diskutere med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, for han tager som Regel kun det halve med af, hvad man har sagt. Hvad jeg sagde, var dette, at det havde ikke kostet Typograferne noget som helst at vente denne Maaned. (*Aksel Larsen:* Det kommer jeg til!). Det er meget almindeligt, at Konflikter udsættes, og hvis Typograferne havde ønsket at give Trykke- og Talefrihed under Valget en Mulighed, saa havde de gjort det. Det er næsten umuligt for en Organisation — det være sig af Arbejdere eller Arbejdsgivere — i en Konfliktsituation at holde nogen uden for, og derfor maa Byrden for at have hindret, at man har Frihed til at skrive og tale i København, falde paa dem, der erklærede Konflikten paa et Tidspunkt, hvor det ikke var nødvendigt for dem af Hensyn til vitale Interesser at gøre det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan være ganske rolig, jeg

har ikke glemt ham. Jeg har ikke glemt vort gode Samarbejde i Besættelsesaarene, jeg har ikke glemt det ærede Medlems Standpunkt og Udtalelser i 1945 — og jeg kan desværre heller ikke glemme det ærede Medlems Udtalelser og Standpunkt nu.

Over for det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen beklager jeg meget, at jeg i den korte Tid ikke kunde naa at faa det hele med; det ærede Medlem behøver dog ikke at være utaalmodig. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at Konflikter plejer at blive udsat, og at det er et Sarsyn, at en Konflikt træder i Kraft den Dag, den er fastsat til. Det ærede Medlem ved imidlertid lige saa godt som jeg, endogsaa bedre, at det almindeligvis er saadan, at det er Forligsmanden, der ved sin Indgriben i Konflikten forlanger denne udsat; han siger: Jeg vil overveje Sagen, jeg vil stille Mæglingsforslag, I maa udsætte Konflikten. Det kan han gøre, det er ikke en Henstilling, det er en Ordre.

Forligsmanden gjorde det ikke i dette Tilfælde, og jeg kan efter Forligsmandens hele mærkværdige Optræden ikke fri mig for en lille Smule at nære den Opfattelse, at der maaske er et Parti i denne Sal, for hvem denne Konflikt ikke er saa ubehagelig, det Parti, som har den væsentlige Del af sin Presse i Provinsen, som derfor kan tale til den væsentlige Del af sine Vælgere, og som ogsaa har Statsministeren. Jeg kan ikke tænke mig den Situation, at Forligsmanden undlader at konferere med Statsministeren, naar det er en afgørende faglig Konflikt, der staar for Døren.

Saa endelig et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard. Det ærede Medlem mener, moralsk forarget, at man i hvert Fald bør undlade at agitere mod Modstandere, hvis Presse er standset. Det ærede Medlem maa undskyldte mig, jeg ved nok, at han er noget sart, men jeg erindrer om, at i 1941, da man forbød det kommunistiske Parti, fængslede de af dets Folk, man kunde faa fat i, standsede dets Presse og forhindrede den i at udkomme, da var der adskillige Blade, der ikke derfor undlod at agitere imod Kommunisterne, men for Alvor benyttede Lejligheden. Selv om det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard virkelig var saa naiv, som han paastaar, han dengang var, kan han ikke paastaa, at de paagældende Blade, der efter den 22. Juni 1941 rasede imod de danske Kommunistere, var tvunget til af Tyskerne at trykke saadanne Artikler.

Statsministeren (*Knud Kristensen*):

Jeg har forskellige Bemærkninger til de ærede Ordførere, som jeg — hvis ikke det